

Но Гырджикътъ не падна въ тѣзи примка. Млъкнахъ си и си понаправи устата тѣй, както да каже! тѣй да е.

Послѣ това двамата стари другари ся смълчахъ за нѣколко врѣме. И прѣвъ Трипани развърза мълчанието.

— Хайде, бае Гырджикъ, иди за Маламъ. — Видѣ ама и ты за дѣтето и прати да повикашъ докторъ, азъ довчера ще дойдъ пакъ. Ама я чувай огньтъ койго подпалихъмы отива напрѣдъ. Я чувай бекчиѣтъ выкатъ! — Наистина, каза Трипани, на устиятъ на когото блѣсна усмихване на сатанинско тържествуване.

Дѣйствително пожарътъ напрѣдуваше, по вѣнъ ся чуваше голѣмъ екъ и врява; тичахъ тулумбаджикѣтъ съ тулумбытъ си, тичахъ нощнытъ стражари и челоуѣцитѣ взехъ да ся натрупватъ около пожарътъ и на близу около Аристовѣтъ къщи.

На частътъ когато Гырджикътъ трѣгна да излѣзе, срѣщна го Янка.

— Отивате ли си? — Отивамъ си, господже. — Вѣнъ ся види да е голѣмъ пожаръ. — Тѣй а? — Чини ми ся ще да има и за насъ страхъ. — Ний сме тука, господже! — Защо не поостанете? — Ще идъ да видѣ що има що нема и ще си дойдъ. — Не дѣйте ся бави. — Не; скоро ще дойдъ.

И излѣзе. Портытъ ся затвори хъ слѣдъ него съ силно истракване. Между това пожарътъ бѣше ся прострѣлъ на далеко, и голѣмо смущение владѣеше татѣкъ.

Отъ къщята които горяхъ до г. Аристовѣтъ къща имаше около двѣстѣ къщи помежду. Но пожарътъ ся виждаше като да бѣ тѣй близу щото Янка и баща ѣ хваняхъ да ся безпокоятъ.

Трипани хванъ да дыше по-свободно! А прѣдъ него лежеше Мацко, може бы самото живо същество на което бѣ исказалъ подробно всичко що ся касаше до него. Прѣдъ